

at Eligt maa gaa gennem Ministeren; det erede Medlem maa alfsaa der søge sin væsentligste Støtte. At der kan være megen Grund til større Jurisdiktions Deling, er jo ganske utvivlsomt; men Flertallet har jo gjort meget stærkt gjældende ifjor og kan ikke frasælde denne Paa-stand, at ligesom der er Jurisdiktioner, der ere for store, er der ogsaa dem, der ere for smaa, og som kunne sammenlægges. Da man nu ikke har kunnet faae Ministeriet med i den Retning at sammenlægge smaa Embeder paa dette Stadium — der er vist ogsaa i den senere Tid besat mindre Embeder, som kunde lægges til andre — er det høist sandsynligt, at en Deling af en Jurisdiktion ikke vil finde meget stærk Anklang i Udvalget, ialtfald er det omtrent givet, at Flertallet ikke kan sætte sig i Spidsen og sige, at der og der maa en Jurisdiktion deles. For mit personlige Vedkommende anerkjender jeg, at flere Jurisdiktioner i Landet ere utilbørlig store; men Gæ-ter er at anerkjende dette i Principet, et Andet at tro, at en Forandring heraf kan gennemføres paa en Lønningslov i temmelig kort Tid. Eigeoverfor Mindretallet særede Ordfører (Holstein-Holsteinborg) skal jeg gjøre gjældende, at de forskjellige Lønningsforslag komme frem med Forordninger paa Forhøielse i meget forskjellig Grad. I saa Henseende er dette Forslag meget beskedent, men det kan Flertallet lige saa godt tage til Indtægt som Mindretallet, thi Grunden til, at Ministeren paa dette Forslag har gjort meget mindre gennemgribende Forordninger paa Lønningsforhøielse, end der er flet paa mange andre Lønningslove, er selvfølgelig den, at Ministeren har anerkjendt, at der ikke her har været saa stor Grund til at forhøje Lønningerne. Nu gaar Flertallet et Skridt videre og siger: Der er efter Flertallets Mening flet ingen gyldig Grund til at foretage Lønningsforhøielse her. Ikke alle Embeder ere saaledes stillede, at man kan sige, at de ere uegkelig situerede under den nuværende Situation. Naar vi se tilbage til den Lønningslov, der med stor Lethed gik igjennem begge Thing ifjor, vil man se, at Lønningsforhøielse fandt Sted paa lavere Sæts, end de laveste Lønninger ere her. Her ere de laveste Lønninger 2,800 Kr., og dette mener Lønningsudvalget er relativt en saa høi Sæts, at der ikke er kommet nogen Lov, hvor Flertallet har anerkjendt, at der var en almengyldig Grund til en Lønningsforhøielse paa denne. Det forklarer paa en meget syldestigende Maade, hvorfor Lønningsudvalgets Flertal ikke har kunnet gaa med til en Forhøielse her. Derhos gjorde vi specielt gjældende ifjor, at vi, Sagen set i Almindelighed, maatte gaa ud fra, at disse Embeder, om de end ikke ere høit lønede — det er der Ingen, der paaftaar, — saa dog forholdsvis ere bedre stillede end saa mange andre Embeder, hvis Lønninger ere fastsatte i 1870 og deromkring. Med Hensyn til en Bemærkning fra den høitærede Minister

skal jeg gjøre gjældende, at, naar der fra visse Medlemmer er lagt en stærk Bægt paa den foreslaaende Retsreform, har det navnlig Hensyn til Sammenlægning og Udfrysning af Embeder og Embeders Doversigtning i andre Klasser. Med Hensyn dertil gjorde Flertallet gjældende ifjor, at naar man vilde gaa ind paa dette Forslag angaaende Aarhus og Odense, maatte det blive Konsekvensen fra Flertallets Side at fordrer, at mindre Embeder, der laa heldig for at sammenlægges med større, skulde sammenlægges med disse, i saa Fald var man villig til en saadan Forandring. Men naturligvis kunne saadanne gennemgribende Forandringer ikke foretages med Lethed, uden at standse hele Lønningslovens Passeren gennem Thingene. Derfor har Flertallet fastholdt ikke at gaa med til den foreslaaede Forandring med Hensyn til Aarhus og Odense, fordi man fra den anden Side ikke har villet indrømme, at Tiden for Diebliffet var gunstig til at nedlægge mindre Embeder, som aabenbart maatte kunne neblægges. Jeg skal iøvrigt kun gjentage min anbefaling af at stemme for de af Flertallet stillede Forslag.

Justitsministeren (Relleman): Jeg skal ikke opholde Thinget længere i Anledning af denne Sag. De sidste Bemærkninger af den erede Ordfører have vi jo hørt flere Gange paa denne Sags forskjellige Stadier, og de indeholde alfsaa ikke noget Nyt. Der var kun den Bemærkning af den erede Ordfører, som jeg særlig maa takke ham for, som er meget karakteristisk, og som jeg haaber, man vil lægge Mærke til. Det var det for mig noget overraskende Argument, at, fordi man har været beskedent i sine Forordninger og indskrænket sig til at forlange en Forhøielse af omtrent 400 Kr. gennemsnitlig, skal man have indrømmet, at der egenlig ikke behøves nogen Lønningsforhøielse. Jeg tror dog, at det ikke har været Lønningsudvalgets Flertals Mening at dadle mig for at have været beskedent og henvise mig til at forlange Mere endnu. Jeg tvivler ikke paa, at, hvis jeg havde forlangt Mere endnu, vilde man være kommen til det Resultat, at der alene af den Grund ikke kunde være Tale om at gaa ind paa det, der var forlangt formeget. Men, som sagt, jeg takker for denne Dphsning.

Ordføreren (Steenstrup): Jeg tror ikke, at Ordene saaldes; ialtfald er min Lante ikke gaaet i den Retning, som den høitærede Minister gjorde gjældende. Jeg sagde, at Flertallet ligesaa godt kunde bruge det som Forvarsmiddel for ikke at gaa ind paa Forhøielse, som Mindretallet kunde bruge det til affurat det Omvendte. Mindretallets Ordfører sagde: Her er stillet Forslag om meget smaa Forhøielse, det kan man sagtens gaa ind paa. Saa siger jeg imidlertid, at Ministeriet har, ved at stille smaa For-